

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Пазарджик, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20225200500199 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 546, ал.2, вр. с чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение №135 от 10.02.2022г., постановено по гр.д. №20215220103215/2021г. по описа на РС- Пазарджик, е отхвърлена молбата на ЕД. Ч. НГ., ЕГН ***** от с.Ю., обл.Пазарджик, ул.“32“ №1, чрез адв.В.С. от АК- Пазарджик, за допускане промяна в бащиното и фамилно име, като бъде записан с бащино име Н. и фамилно име С..

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ЕД. Ч. НГ., чрез пълномощника му адв.В.С..

Твърди се в същата, че постановеното решение е неправилно, необосновано и оттам незаконосъобразно.

Счита се, че в процеса на съдебното следствие с получени необходимите доказателства в потвърждение на изложеното в исковата молба искане за промяна на имената на жалбоподателя.

Визира се, че невъзможността за социална и житейска реализация заради афишираната от имената гражданство следва да се приема за важно обстоятелство.

Твърди се, че жалбоподателят не иска промяна на неговата националност и произход, а придобиване на имената на майката, която само го е отгледала, с оглед неговата социална адаптация.

Искането е за отмяна на решението и да се постанови ново с което се уважи иска за промяна на имената на жалбоподателя.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другите страни в процеса не е постъпил писмен отговор.

В съдебно заседание, пред въззивния съд, жалбоподателят ЕД. Ч. НГ., редовно призован не се явява. За същи се явява пълномощникът му ада.С.. От страна последния се поддържа подадената въззивна жалба. Моли се за нейното уважаване. Излага съображения в тази насока.

Заинтересована страна- Община Пазарджик, редовно призован не се явява законен представител.

За контролираща страна- Окръжна прокуратура- Пазарджик се явява прокурор Г.. От страна на същият се изразява становище, че следва да бъде оставена без уважение подадената въззивна жалба, като се потвърди решението на първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно.

Пазарджишкият окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, и в съответствие с правомощията си, регламентирани в чл. 269 от ГПК, намира за установено следното:

Производството пред първоинстанционният съд е образувано по повод на подадена молба от ЕД. Ч. НГ., с ЕГН ***** от с.Ю., обл.Пазарджик, ул.,,32“ №1, чрез пълномощника му адв.В.С. от АК Пазарджик, с правно основание чл.19, ал.1 ЗГР.

Твърди се в същата, че молителят е роден на 30.03.1999г. в гр.Ботевград, за което бил издаден акт за раждане №0087/02.04.1999г. на община Ботевград, с родители- майка Н.Т.Т., с ЕГН***** и виетнамския гражданин Ч.В. Н., който веднага след раждането на молителя и неговото припознаване напуснал Р.България и нямал никакви известие от него.

Визира се, че баща му не се интересувал и не полагал никаква грижа за него, като същия бил отгледан Е.нствено от майка си.

Твърди се, че след навършване на пълнолетие, молителят изпитвал много трудности поради виетнамския си произход в социалната адаптация и трудово и битово устройване в обществото, тъй като било невъзможно да си намери работа и живеел на разносните на майка си. Работодателите го считали за виетнамец и не гледали сериозно на неговата трудова ангажираност.

Твърди се от страна на молителя, че търпи непрекъснати подигравки за етническия си произход, тъй като бил обиждан на произход, факт който оказвал отрицателно въздействие на неговата психика и социален живот.

Предвид на така наведените в молбата доводи се обосновава в молбата наличието на важни обстоятелства по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗГР. В тази връзка, искането е съдът да постанови решение, с което да допусне промяна на бащиното и фамилното име на ЕД. Ч. НГ., като за в бъдеще да носи имената Е. Н. С. /уточнено в съдебното заседание/- с името и фамилията на майка му.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК не са постъпили отговори на молбата от контролиращата страна Община Пазарджик и Районна прокуратура Пазарджик.

Въззивният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от приложения по делото заверен препис на удостоверение за раждане /дубликат/ от 20.04.2021г. на общ.Ботевград се установява, че молителят Е.н Ч. Н. е роден на 30.03.1999г. в гр.Ботевград, за което е съставен акт за раждане №0087 от 02.04.1999г., като негови родители са Н.Т.Т.- майка и Ч.В. Н..

От Удостоверение за раждане от 15.12.2011г. е видно, че майката на молителя е вписана с имената Н.Т. С.а.

Видно от постъпила писмена информация от ОД на МВР Пазарджик с вх.№21869/18.11.2021г. се установява, че от направената справка в АИС ИРПС- КОС на МВР са установени данни за образувани заявителски материали, досъдебни производства и наложени административни мерки срещу лицето ЕД. Ч. НГ..

От Справка за съдимост се установява, че лицето ЕД. Ч. НГ. не е

осъждано.

От служебна справка от деловодната програма на РС- Пазарджик се установява, че молителят е страна по НОХД №1228/2021г.- обвиняем.

В показанията си св.Т.Т.- дядо на молителя се установява, че бащата на молителя е виецнамец и след като се родил никога не се е грижил за Е.. Посочва, че молителят имал проблеми с хората в обществото, защото му викали „Жълтурко, виецнамец“. В момента не можел да си намери работа и не го приемали заради това, че е виецнамец.

В показанията си св.Н.О.- живуща на съпругески начала с молителя се установява, че откакто живее с молителя- девет месеца на съпругески начала той не може да си намери работа. Споделя, че търси, но когато го видят, че е с виецнамски имена „го отхвърлят“. Хората му се подигравали заради имената, както и че молителят не работил никъде в момента.

Като взе предвид изложената фактическа обстановка по делото, съдът стига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима- подадена в законоустановения срок, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. По съществото си, същата е неоснователна.

След извършена служебна проверка на първоинстанционното решение, настоящата въззивна инстанция намира, че то е изцяло валидно, допустимо.

Решението на първата инстанция е валидно, допустимо и правилно.

В предмета на делото е искането за промяна на презимето и фамилията на жалбоподателят.

Правото на име е субективно, лично и неотчуждимо право, свързано с определен гражданскоправен субект. Юрически правото на име е уредено с императивни правни норми и промяната му е допустима само по изключение. Разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗГР сочи предпоставките, при които може да се извърши промяна в собственото, бащиното или фамилно име на едно лице, а именно: когато името е осмиващо, опозоряващо или обществено неприемливо, както и в случаите, когато важни обстоятелства налагат това. Тъй като законът не дава отговор на въпроса кои точно обстоятелства се определят като „важни“, по този въпрос е формирана задължителна практика на ВКС- Решение №507/22.10.2010г. по гр.д. № 227/2010г. на III г.о., Решение

№200/14.04.2010г. по гр.д. № 25/2009г. на IV г.о., Решение № 434/24.06.2010г. по гр.д. №712/2009г. на IV г.о. и др. В същите е прието, че предвид основните принципи на гражданското право и обществения морал, важни по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗГР са такива лични и обществени обстоятелства, които правят носенето на името лично и обществено неудобно или неподходящо, като тези обстоятелства следва да се преценяват в контекста на всеки отделен случай. Преценката обаче винаги трябва да бъде обвързана с императивните изисквания на закона и посочените в тях възможни отклонения относно начина на образуване на собственото, бащиното и фамилното име на физическото лице.

Според разпоредбата на чл.9, ал.1 от ЗГР, името на български гражданин, който е роден на територията на Република България, се състои от собствено, бащино и фамилно име. Бащиното и фамилното име определят произхода от баща и са основни елементи от гражданскоправния статус на лицето. Съгласно чл.13 и чл.14 ЗГР, при установен произход от баща, презимето на българските граждани се образува от личното име на бащата, а фамилията- от фамилното име или бащиното име на бащата, с наставки - ов или -ев и окончание съобразно пола на детето, освен когато името на бащата не позволява поставянето на тези окончания или те противоречат на семейните, етническите или религиозните традиции на родителите. Когато български гражданин е роден извън територията на Република България, бащиното и фамилното му име могат да се впишат с наставки -ов или -ев и съответното окончание, ако това е заявено писмено от родителите до три години от раждането на детето. Само като изключение законът- чл.15 от ЗГР, предвижда детето да има за бащино име собственото име на майката или бащиното име на нейния баща, а фамилно име- това на майката, само когато не е установен произхода на детето от баща.

С оглед тези разяснения на материалния закон и задължителната съдебна практика на ВКС по приложението му, в случая законосъобразно и обосновано РС- Пазарджик е приел, че искането за промяна на презимето и фамилното име на молителя е неоснователно. Искането не е в съгласие с разпоредбите на чл.9, чл.13, чл.14 и чл.19 ЗГР. Независимо че от показанията на разпитаните пред първата инстанция свидетели в насока, че бащата на е виатнамец, последния не се е грижил за него се раждането му, не си намира работа във връзка с тези имена, както и че го „отхвърлят“ зарази

виетнамските му имена, то тези обстоятелства не биха могли да бъдат основание за промяна на фамилията по начин, който противоречи на чл.14 ЗГР, като заличи информацията за произхода на същия. Да се допусне промяна на бащиното и фамилното име по искания начин- чрез добавяне и замяна, съответно с бащиното и фамилното име на майката, би означавало да се пренебрегне произхода на детето от бащата и да се заличи връзката с него, което е в противоречие със закона, независимо от това какви неудобства изпитват или ще изпитват детето и неговата майка. Искането, свързано с важни обстоятелства по смисъла на разпоредбата на чл.19 ЗГР следва да бъде в рамките на фактическия състав на чл.9 от ЗГР, във вр.с чл.13 и чл.14 ЗГР, а не с чл.15 от същия закон, т.е. съдът не може при установен произход на детето от баща, да се отклони от императива на посочените норми на чл.9, чл.13 и чл.14 ЗГР и да определи презимето и фамилията на детето по изключението на чл.15 ЗГР, което е приложимо, само когато произходът от баща е неизвестен.

Раздялата на родителите и липсата на контакти между бащата и детето което вече е пълнолетно, не съставляват обстоятелства, които попадат в хипотезата на чл.19, ал.1 ЗГР. На практика с тази раздяла между родителите не се прекъсват връзките по произход и наследяване. Що се отнася до етническия произход на бащата на детето, то за същият не се спори, че е виетнамец. Този произход следва да се приеме, че е и без значение за исканата промяна, тъй като Република България е светска и правова държава, тя се управлява според Конституцията и законите на страната, и всички нейни граждани са равни пред закона, като не се допускат никакви ограничения, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждение, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Следва да посочи, че свидетелските показания не са достатъчно убедителни в насока, че именно бащиното и фамилно име са причина, молителят да не се намери работа, както и че е обиждан. В този аспект, същите не сочат конкретния факти на отказ от страна на конкретен работодател, които да му е отказва работа именно заради имената му. Не са налице и доказани факти, че същия е обиждан при определени ситуации от които да се приеме, че имената му са осмиващи и създават определен дискомфорт от същия. Не на последно място следва да се посочи, че по

делото са налице данни, от които е видно, че Н. е обвиняем по НОХД разглеждано в РС- Пазарджик, като има заявителски материали по отношение на него за извършени престъпления. Това са данни, които също дават основание да не се приеме извод за наличие на важни обстоятелства.

С оглед всичко изложено, изводите на въззивната инстанция за неоснователност на искането по чл.19 от ЗГР съвпадат с крайните решаващи изводи на първата инстанция. Поради това, обжалваното решение на РС- Пазарджик следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно, а подадената въззивна жалба, като неоснователна се остави без уважение.

Воден от гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №135 от 10.02.2022г., постановено по гр.д. №20215220103215/2021г. по описа на РС- Пазарджик.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.280, ал.2, т.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____